

“ESTRANYA ALEGRIA”

El Joan segueix de baixa, porta ja unes quantes setmanes sense venir a treballar. Li han diagnosticat una depressió reactiva vinculada a l'estrès professional d'aquest darrers mesos. Està realment fet un nyap, el vaig anar a veure a casa seva fa un parell de setmanes i presentava un aspecte lamentable: mala cara, sense afaitar, poques ganes de parlar, ... i enormement pessimista. Quan vaig sortir de casa seva vaig connectar amb una particular tristesa que ja em semblava oblidada.

El Joan és un dels meus companys de l'equip de vendes. La nostra empresa comercialitza tot tipus de roba tècnica per a esports de muntanya. Portem una marca de gran qualitat que està molt introduïda en el sector, tot i que la tarifa de preus no la fa massa competitiva. A la tardor del 2008 varem patir un sotrac de vendes considerable, a l'any següent van ser despatxats catorze venedors novells perquè els números no sortien, fins que al gener de l'any passat es va dur a terme un ERO on la meitat de la plantilla va anar al carrer. Va ser en aquell procés que van omplir-nos de feina tot exigint-nos, al mateix temps, uns objectius gairebé impossibles d'assolir. Enguany les coses no han millorat, no hi ha manera de remuntar la xifra; el director comercial treu fum cada cop que revisa les gràfiques i no veu canvis de tendència; el darrer cap de vendes va plegar perquè, fart d'ell, va tenir la sort de trobar una altra opció professional.

Recordo que fa tres mesos, mentre contemplàvem les vistes de la Cerdanya des de La Tossa d'Alp, en Joan em digué *No has tingut mai la sensació que els precipicis són com temptacions,...que tenen una força que engoleix les mirades?*; li vaig contestar que gaudia d'una imaginació superlativa. Llavors continuà dient *Quan algú es mor, ja pot deixar de lluitar...* No vaig fer cas d'aquelles paraules, però poc després les vaig poder interpretar quan m'explicava perquè havia deixat de venir a la feina. Fou llavors que em

confessà que també tenia molta por perquè sabia de molts cassos en els que si l'empresa s'assabentava que el motiu de la baixa era per depressió, l'acomiadament era qüestió de temps... a vegades un acord amb magistratura, altres vegades simplement la no renovació de contracte. No vaig saber què dir-li, la veritat és que em vaig quedar mut, crec que jo era el pitjor interlocutor que podia tenir en aquell moment... Al Joan mai li havia comentat que temps enrere, abans de treballar plegats, havia patit una depressió arran d'un terrabastall amorós i que la pèrdua sentimental es convertí també en acomiadament laboral quan als pocs dies de reincorporar-me a la feina, després d'una baixa de tres mesos, vaig trobar-me al carrer amb una petita indemnització a la butxaca. Recordo que l'agressió moral que allò significà per a mi em feu sentir malament durant molt de temps, em repetia obsessivament *Si et trenques una cama no passa res, cap problema, però si et deprimeixes ja pots començar a sentir-te culpable per no veure't capaç de desenvolupar la teva feina habitual. Ostres!, això no és just, això no és just!*

Avui, tot fent el cafè de l'esmorzar, una companya del departament de recursos humans ens ha explicat que el seu cap està passant una mala època: *Des de l'ERO que està molt angoixat, pren ansiolítics i truca d'amagat al psiquiatra per demanar canvis de medicació i explicar-li que es desperta cinquanta cops cada nit.* La veritat és que aquest comentari m'ha produït una estranya felicitat,...i no vull sentir-me culpable, simplement penso que el meu amic tindrà millors cartes que no pas jo quan cregui inevitable revelar el què li passa. L'empatia serà probablement la nova habilitat que podrà lluir el cap de recursos humans i, en virtut de la mateixa, una oportunitat per reconèixer que no totes les malalties són físiques, que determinades crisis poden invalidar pel treball i que és precisament llavors quan els drets han de ser més respectats.

Domènec Muset